

Estimat fill:

Com a continuació de la meua carta del dia 9 i complement de resposta a la teua del 4, t'adreço aquestes ratlles, tal com et prometia.

Fins que sapiguem que ja tens tots els papers en regla i el passatge a la butxaca, no estrem tranquils. Se t'endavina tant neguitós i desorientat, que fa pena. Tota vegada que la decissió de retornar és irreversible, prepara el retorn sense vacil·lacions: el temps passa de pressa i et trobaràs en vigilies d'embarcar-vos sense adonar-te'n. Que, almenys, arribat aquell moment, no et quedi cap extrem per lligar, o els hakis de resoldre de pressa i de qualsevol manera. Ja sé el que penses, o, millor dit, el que tems: que en Messeguer es faci enrera i et deixi a l'estacada. No concebo aquest perill. Si es produís, però, tira al dret! Nosaltres us acolliríem de la mateixa manera amb els braços oberts i el pa que ens mengem ens el partiríem tots plegats fins que te'l guanyessis per tu mateix. La felicitat de tenir-te i de poder abraçar-vos mereix qualsevol sacrifici.

Ahir vaig parlar per telèfon amb la Senyora Peypoch. "haviem informat que la seva mare estava en tranzit de mort i li vaig preguntar com seguia. "La varem enterrar el dimarts" -fou la resposta. Em va sorprendre, perquè la notícia me la donaren el dimecres i havent preguntat a l'Hotel on s'estatgen els Messeguer si seguia a Barcelona, em digueren que va sortir-ne el dia 4, es a dir, el dissabte abans del traspàs de la seva sogra-àvia, que ja estava, com qui diu, agonitzant. Si segueix el programa de viatges com el té previst, estarà de retorn a Barcelona pels volts del dia 20, i aleshores ens tornarem a veure per a parlar del pis, o de la torre -si ja n'he pogut empaular alguna- i de passada de com es realitzarà l'aportació del presteu per a que en disposis oportunament per a pagar els passatges. No esperis, però, el resultat de l'entrevista per a actuar. Arriesca el que sigui, però no perdis temps.

També vaig parlar, ahir, amb en Vidal, per telèfon. Demà, dilluns, em dirà si han decidit amb la Dolors venir a menjar-se una paella, a Bellaterra, -a condició de cuinar-la ell!- el dia 15, dia de la Mare de Déu o el diumenge següent. Vaig anticipar-li que estaves en dubte si fer el viatge Veracruz-Bilbao, o bé per via Nova York, Havre, Barcelona. No va pas dubtar en aconsellar-me la primera ruta, sobre tot si t'escanua una de les motonaus millor. Diguem, si els saps, el nom de la que ha de sortir el 10 d'octubre.

Demà, o passat demà, anirem la mare i jo a la Floresta per a informar-nos de les possibilitats de trobar una torre amoblada per l'hivern. Ens han assegurat que és molt possible. La Floresta ja ho deus recordar-, es troba en la ruta fèrrada Pl. Catalunya-Sabadell, a sigui la mateixa de Bellaterra, amb l'avantatge de que per la Floresta hi passen els trens que van a Sabadell i els que van a Terrassa, i cada quart d'hora tenen un tren, a 28 minuts de la Plaça de Catalunya. També ens han dit que a Vallvidrera hi ha possibilitats de trobar-hi quelcom. Si podem triar, escollirem el millor. La cosa descartada, per ara i tant, es pensar en trobar res que valgui la pena en la Ciutat. A base de diners, sí. Però si de cas ja vindrà més tard, quan hakis pesat noves arrels al país.

Entre el que et va escriure la Quimeta en esment al dictàmen del Dr. Barraquer sobre la malaltia de la seva filla i el que va dir-me'n el pare, existeix una flagrant contradicció. Va ésser una conversa telefònica, curta, però no pas evasiva. A dir-me clarament, i més aviat en un to d'optimisme, que la nena estava guarida totalment de la greu malaltia soferta, encara

allaterra, 12 d'agost del 1962

a P. C.

Full II. B

Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

que caldria cuidar-se un temps llarg. I em posà l'exemple Barraquer, que era un cas com el de qui ha tingut la verola, que se n ha guarrit, però l'ha deixat marcat. Le cicatrius de la verola, al rostre, no tenen major transcendència, però produïdes en els òrguens visuals exigeixen un tractament adequat. Vulgui Déu que en la propera visita que els farà el dia 29, el dictàmen ofereixi un ample marge de confiança en conservar, almenys, la vista.

En la meua carta del dia 4, t'incloïa una nota del Ministeri d'Informació i Turisme sobre unes recents disposicions del Ministeri d'Hisenda, sobre els objectes que els estrangers que venen a residir a Espanya, poden entrar lliurement i sense pagament de drets de duana. Ja t'hauràs adonat que es molt extensa i crec que no caldrà que abandonis a Mèxic res d'allò que estimis i et calgui tenir ací. Seria lamentable haver de deixar el projector i les pel·lícules. Quan al refrigerador, pel qual sembla que teniu certa debilitat, ja vai dir-te que no el carregaria. Molt embalum i pes i, de cara al hivern, necessitat relativa. Per altra banda així que us faci falta el podreu adquirir ~~anunc~~ en unes condicions excepcionals i preu molt enraonat.

Em plau que m'hagis dit que entre les teves il·lusions, mantens la de reprendre la literatura, així que t'hagis situat i pogut organitzar la nova vida. El tema que esmentes com a possible a desenrotllar en una novel·la, és un tema dels que, actualment, apassionen. Et diré més: és el que s'esperava de tu. Quan vaig lliurar a en Fuster, per primera vegada, la "Ronda naval..." va fer uns comentaris, palpant els exemplars, dels quals se'n podien deduir tot de possibilitats. Però vaig perdre les esperances endevinant que es va creure que la "Ronda..." era una novel·la de "suspense", de post-guerra, al estil de les que, en castellà o en català, han fet tronar i ploure. Enguany, el jurat del Sant Jordi, el componen en Passis, com a President, com a vocals l'Oswald Cardona i en Petit i de secretari en Fuster. Una novel·la del temps d'"Unitats de xoc" -que fos potable, es clar- tindria un noranta per cent de probabilitats d'endurse'n els trenta mil "duros".

D'en Cluselles, de la bona vida que es dona en Cluselles, no t'ho he dit pas tot. Realment ha "fet l'Europa". I tota vegada que es dibuixant com s'ha creat la posició que gaudeix, confio que tu també, dibuixant, et podràs situar aviat i be.

La Bibliografia catalana del mes de juliol, inserida en tots els diaris de Barcelona a expenses de "Central de literatura catalana" inclou 21 títols. El preu del volum mes economic es d'onze pessetes, i el de més preu de 500.- qui volgués adquirir els 21 volums hauria de despendre, exactament, 1499.- pessetes. Aquesta activitat està mantinguda pels següents editors: Barcino, Dalmau, Selecta, Criterion, Ossa enor, Albertí, Aymà i Estela, de Barcelona; Torre i Sicania, de Valencia, dues editorials mallorquines, una de Reus. No puc comprendre que s'hi guanyin la vida. CRITERION ha diferit tant com ha pogut la publicació del volum dedicat a la llengua catalana, esperant la teua col·laboració. No crec que li hagi tramesa; no goso preguntar-ho. Només sé que ja s'anuncia en premsa, i de pròxima aparició. A l'Albertí el negoci de la Nova col·lecció no li rutlla gaire be, i està en perill de naufragi. Publicar llibres "perquè si", per raons cronològiques -un volum mensual!-, no resulta, i de petits "best seller" no en surten cada quatre setmanes. Però si en sortissin només dos a l'any, ja apuntalarien la parada.

El temps i el paper m'obliguen a plegar. Rebeu l'amor dels vostres pares i avis, que només pensen en vosaltres, obsessivament